

Cilla & Rolf Börj lind

Koudvuur

A.W. Bruna Uitgevers

Noord-Thailand

Little Pluto rende door de compacte duisternis van de jungle. Het bloed stroomde uit de lange, diepe wonden op zijn rug, die hij had opgelopen toen hij zich onder het prikkeldraad door had gewurmd, maar gelukkig was hij de plastic zak niet kwijtgeraakt. Hij hoorde de honden achter hem janken. Ze zouden hem niet inhalen, hij kende dit terrein door en door, ook in het donker. Hij was twaalf en woonde hier al vier jaar. Hij gleed over het natte modderige pad naar de rivierbedding terwijl de hitte tussen de bomen dampte en de vliegen over zijn rug krioelden. Het was niet ver meer. Als hij bij de rivier was zou het sneller gaan, dan hoefde hij nog maar een paar honderd meter langs de oever te rennen voordat hij in veiligheid was. Hij bleef staan om op adem te komen. De honden zwegen. Nu hoorde hij alleen de vertrouwde geluiden en het zachte gekabbel van het langstromende geelbruine water. Hij pakte de zak weer op, die verrassend licht was gezien het belang van de inhoud.

Het zou voor een hele tijd voldoende zijn als ze zuinig waren.

Plotseling werd de rivier verlicht door een kil blauw schijnsel. Little Pluto schrok. Soms gleden er donkere boten met afgezette motoren door de nacht, boten met gevaarlijke mannen en felle schijnwerpers aan boord die op zoek waren naar jongens die onder het prikkeldraad door waren gekropen.

Deze keer was dat niet zo.

De wolken hadden zich verspreid en de weg vrijgemaakt voor een vollemaan met een intense lichtsterkte. Little Pluto ademde uit, rende het laatste stuk naar de helling en keek op. De grote, oude rivierboot lag op een afgelegen plek en leek in het maanlicht op een verlaten spookschip. De ronde ramen van de patrijspoorten fonkelden, de lianen waren over het dek gegroeid en slingerden rond de schoorsteen

omhoog, de brede houten spanten waren lek en in de kieren groeide grijsgroen mos. Little Pluto keek naar de boot.

De Contamana.

Dit was de plek waar hij woonde.

Little Pluto liep voorzichtig de ladder op, hij wist precies op welke sporten hij niet moest gaan staan omdat ze kraakten. Het laatste wat hij wilde was Decha wakker maken. Blootsvoets sloop hij met de plastic zak in zijn hand over het hardhouten dek. De wonden op zijn rug brandden, maar daar dacht hij niet aan.

Het was hem gelukt.

Hij bereikte de achterste hut en draaide zich om. Geen beweging, geen geluid van Decha. Mooi. De deur naar de hut stond op een kier en een paar jongens van zijn leeftijd wachtten op hem. Waarschijnlijk hadden ze hem bij de rivier al gezien. Hij liep naar binnen en de jongens duwden de deur achter hem dicht. Ze waren met zijn drieën, verschilden enigszins in lengte, hadden magere lichamen en droegen allemaal een korte zwarte broek. Op de vloer brandde een kaars, tegen de wanden van de hut lagen vier matrassen, onder de patrijspoort stond een langwerpige bamboekooi waarin een beest zat. Het schijnsel van de kaars weerkaatste in het harde pantser van het schubdier. De jongens hadden het de vorige dag in de jungle gevangen om het voor veel geld aan de juiste personen in Chiang Rai te verkopen.

‘Doet het pijn?’ fluisterde een van de jongens, die Little Pluto’s rug had gezien.

‘Het brandt.’

Een van de andere jongens veegde het bloed voorzichtig met een doek van zijn rug. Het deed pijn, maar Little Pluto probeerde geen geluid te maken. ‘Bedankt,’ zei hij, waarna hij de plastic zak omkeerde.

Ze keken naar de rode papaverplanten vol zaaddozen die op de donkere vloer lagen. De mooie bloemen lokten hen naar een wereld die donkerder was dan de nacht, waarin ze voorbij tijd en ruimte reisden. Hun hartslag versnelde, het kostte altijd enorm veel inspanning om de papavernacht binnen te stappen en sommigen van hen transpireerden nu al hevig. Little Pluto haalde een stuk folie tevoorschijn en legde dat op de vloer. Ze pakten allemaal een zaaddoos en haalden een dun scheermesje tevoorschijn. Langzaam en voorzichtig maakten ze een snee in de zaaddoos en lieten het rode melksap op het folie druppelen. Toen ze voldoende hadden keken ze elkaar aan en wachtten. Ze had-

den in volledige stilte gewerkt. Decha's grote hut lag niet ver weg. Soms konden ze zijn gesnurk 's nachts tot op het dek horen; dan was de kust veilig. Vannacht was het doodstil in de hut.

Na een tijdje stolde het sap.

Little Pluto haalde een kort rietje tevoorschijn en begon de dampen op te zuigen. Hij had de bloemen gehaald, dus mocht hij beginnen. Zo meteen zou hij het rietje doorgeven.

Toen Little Pluto voldoende van de draak had geïnhaleerd liet hij zich op zijn matras zakken. Die was hard en dun, maar van hem. Hij was bovendien onderweg naar heel andere plekken dan de vloer van de hut, plekken die hij alleen tijdens de papavernachten kon bezoeken.

Plekken waar de herinnering aan een brandende, krijsende baby in de dampen van de draak verdween.

Toen de maan uren later achter een wolk verdween, was de kaars opgebrand en de draak weggezwefd. De vier jongens lagen op de vier dunne matrassen in de warme hut. Een van hen, Little Pluto, sliep met zijn duim in zijn mond naast de kooi met het schubdier.

Morgen zou hij zich alles weer herinneren.

Zoals gewoonlijk kwamen de kou en de sneeuw als een totale verrassing voor de Stockholmers. ‘Wat is dit in vredesnaam? Midden in de winter!’ De gladheid sloeg binnen een paar uur toe en zorgde voor kilometerslange files op de toegangswegen, mensen stapten uit hun auto’s en begonnen te lopen. Naarmate er meer sneeuw viel, raakten ook in de binnenstad steeds meer straten onbegaanbaar en in de kranten verschenen koppen met rampzalige boodschappen: DE ERGSTE WINTER SINDS MENSENHEUGENIS! Vaak ging de mensenheugenis van de media niet meer dan een paar jaar terug in de tijd.

Het sneeuwde echter en de temperatuur daalde ’s nachts tot twintig graden onder nul, glycol en hout raakten uitverkocht in benzinestations en winkels, mensen die zich buiten waagden voelden hoe de vorst in hun gezichtshuid beet.

Zo was de situatie in Gribbylund in Täby ook.

Het was zeven uur ’s ochtends en een sneeuwruimer deed zijn best om alle verkeerd geparkeerde auto’s in sneeuwbergen te veranderen. De bewaker die verantwoordelijk was voor het winkelcentrum in de buurt sloeg zijn armen een paar keer stevig rond zijn lichaam en vervloekte zijn beslissing om van dienst te ruilen. De oude man die de ijskoude hel noodgedwongen betrad omdat zijn schoothondje uitgelaten moest worden schopte sneeuw over de uitwerpselen van de hond. Als hij een poepzakje tevoorschijn zou halen bestond het risico dat zijn vingers van zijn handen vrozen. Toen hij de plaats delict verliet kraakte de sneeuw onder zijn voeten en zijn adem kwam als een rookkolom uit zijn mond tevoorschijn. Hij keek naar de villawijk en zag dat zijn buurman de kofferbak van zijn zwarte Audi inpakte. Een elektriciteits snoer liep van de motorverwarmer in de auto naar de garage.

De buurman liep zijn tuin in en opende de brievenbus. De ochtendkrant was er nog niet. Daar moest je begrip voor hebben op een och-

tend zoals deze, dacht hij terwijl hij naar zijn auto terugliep. Hij heette Kaj Brovall en stond op het punt om met zijn gezin voor een skivakantie naar Sälen te vertrekken. Het was zijn vrouw en hem gelukt om vrij te krijgen zodat ze een week met hun dochter konden doorbrengen.

Dat was veel waard.

Nu was alles klaar voor de reis en hij wilde zo snel mogelijk vertrekken. Met het oog op de acute verkeerssituatie bestond het risico dat de skiweek zou veranderen in sleeën op de heuvel achter de school, dus hij had haast. Hij liep de geelgeschilderde vrijstaande houten woning in om zijn vrouw en dochter op te jagen. Voornamelijk zijn dochter, want zijn vrouw was klaar, ze wilde alleen controleren of ze nog ongelezen mails had. Zijn dochter Ida was een lastiger geval. Ze was zestien en had het tempo dat je op die leeftijd had, vooral als het om tijdsbesef ging. ‘We moeten uiterlijk om zeven uur weg’, betekende voor haar vader precies dat, maar voor haar iets heel anders. Zeven was een richtgetal, een tijdstip waarop het goed was om bezig te zijn. Ze was nog steeds half gekleed toen Kaj haar kamer binnenkwam en facetimedede met haar vriend Sebastian.

‘Ik kom eraan, papa.’ Ida zuchtte en benadrukte de zin op zo’n manier dat Kaj zou begrijpen hoe hopeloos hij was omdat hij haar áltijd opjoeg. Hij verbeet een antwoord en liep naar de werkkamer.

Onderweg inspecteerde hij de kamers die hij passeerde en legde een paar kussens op de bank recht. Het waren mooi ingerichte kamers die getuigden van smaak en een goed inkomen. Hij was accountant en zijn vrouw officier van justitie, de woning hadden ze gekocht van het geld dat zijn vrouw had geërfd. Vervolgens hadden ze het in een kalm tempo zorgvuldig gemeubileerd.

Nu was het een droomhuis, vond hij.

‘Ben je bijna klaar?’ Hij keek naar zijn vrouw Malin, die met haar rug naar de deur zat. Ze sloot haar e-mailprogramma net af en zette de computer uit.

‘Ja,’ antwoordde ze zonder zich om te draaien.

Kaj zag aan Malins rug dat ze gespannen was. ‘Wat is er?’ vroeg hij.

‘Ik heb vannacht een onaangename mail gekregen.’ Malin had de leiding van een onderzoek naar een verdachte terreurcel en de mail was misschien uit die richting afkomstig. Dat wist ze niet, maar hij was dreigend. ‘Ik heb hem doorgestuurd,’ zei ze. ‘Het wordt geregeld.’ Malin draaide zich om en glimlachte naar haar man.

‘Gelukkig maar,’ antwoordde hij en hij dacht: ik ga het haar nog niet vertellen, dat doe ik na Sälen.

‘Hoe ver is Ida?’ vroeg Malin.

‘Ik heb geprobeerd haar op te laten schieten, we moeten echt weg. Het is verschrikkelijk glad, dus het wordt een lange reis.’

Malin knikte, stond op en riep: ‘Ida!’

Ze had net als Kaj genoeg van het getreuzel van haar dochter, maar had daar iets meer begrip voor. Op die leeftijd had je nu eenmaal een andere biologische klok in je lichaam, dat had ze zelf ook gehad, ook al was ze in haar tijd niet de halve nacht bezig geweest met kijken naar en commentaar leveren op zo veel mogelijk sociale media, om daarna de rest van de nacht te facetimen met haar vriend. Malin verdacht hen ervan dat ze zelfs contact met elkaar hadden als zij en Kaj sliepen en dat vond ze niet prettig. Ze vond Sebastian nogal overheersend en had geprobeerd er met haar dochter over te praten. Ida was natuurlijk woedend geworden, vond dat ze zich bemoeide met dingen waarvan ze helemaal geen verstand had en had zich in haar kamer opgesloten, waarna ze Sebastian had gebeld.

Malin was er niet meer over begonnen, maar de bezorgdheid was nog aanwezig en schuurde.

‘We gaan!’ riep Kaj naar Ida, waarna hij naar de voordeur liep. Hij had zich voor een lange autorit gekleed en had de laatste tas met ski-spullen in zijn hand. Wat ontbrak konden ze in Sälen huren.

Kaj liep naar de auto, stopte de tas in de dakkoffer en deed hem dicht. Een geniale uitvinding, dacht hij op het moment dat Malin naar buiten kwam. Ze had haar donzen jack in haar hand en een plastic tas met voedsel waarmee ze de eerste kilometers moesten overleven. Ida had het talent om ‘ergens trek in te hebben’ zodra ze de snelweg op reden.

Kaj ging achter het stuur zitten en trok het portier dicht. Malin liep naar de andere kant van de auto en opende het passagiersportier.

‘Ik wil voorin zitten! Mag dat alsjeblieft?’ riep Ida, die de voordeur achter zich dichtgooidde en hem op slot deed. ‘Anders word ik wagenziek.’

Malin deed een stap naar achteren. Ze wist dat Ida regelmatig last had van wagenziekte, vooral als ze op een prettiger plek wilde zitten.

Wat je al niet overhad voor je enige dochter.

Malin hield het portier open voor Ida, die met oordopjes in haar oren en haar mobiel in haar hand naar de auto slenterde. Ze droeg een

spijkerbroek en een dunne trui die afhing van één schouder. Ze ging naast Kaj zitten en hij keek naar haar. 'Ida?'

Omdat Ida nog steeds in gesprek was met haar vriendje, dat nog in bed lag, reageerde ze niet.

'Waar is je jas?' vroeg Kaj. 'Je moet toch...'

'Die heb ik ingepakt,' zei Malin, waarna ze het voorportier dichtdeed en het achterportier opende om te gaan zitten. 'Alles is geregeld.'

Kaj schudde zijn hoofd en draaide de contactsleutel om.

De verwoestende explosie volgde onmiddellijk.

De auto van het gezin Brovall werd in stukken gereten, delen van de radiator ploegden een tien meter lange groef in de sneeuw, de dak-koffer vloog dwars door de straat en verbrijzelde een raam van het huis ertegenover, een berg sneeuw raakte bedekt met bloed, uit de opgeblazen carrosserie schoten bulderende vlammen.

Daarna werd het stil.

Verlammend stil.

Het enige geluid dat klonk was het geknetter van het vuur in het wrak.

Ze probeert haar kind boven het wateroppervlak te houden, maar verliest haar grip op het kleine lijfje en begint naar beneden te zinken, nee, ze zinkt niet maar wordt naar beneden gezogen. Blauwe, rode, gele, groene kleuren omringen haar lichaam en trekken het onherroepelijk naar de diepte. Rond? De kleuren zijn rond en duwen tegen haar aan, omringen haar, slokken haar op, zachtjes maar tegelijkertijd verstikkend. Het is moeilijk om zuurstof te krijgen. Ze moet naar boven, naar haar kind. Dat is nog zo klein en kan zichzelf niet redden. De paniek overvalt haar. Ze tast met haar voeten. Er moet een bodem zijn. Die is er altijd. Ze voelt haar mond opengaan en zich tot een kreet vormen, maar de kleuren absorberen het geluid voordat het haar lippen verlaat. Ze moet naar de oppervlakte. Hulp zoeken. Plotseling verdwijnt de zuigende greep rond haar lichaam en is ze in staat om naar boven te zwemmen. Lichtflitsen schieten tussen de kleuren door. Daar! De contouren van het kleine lichaam. Het kind bevindt zich boven haar! Het leeft! Het deint boven op de ronde kleuren! Het geluk geeft haar de kracht om naar boven te zwemmen. Waar worstelt ze zich doorheen? Als ze de laatste ronde kleuren eindelijk verdrongen heeft en het warme licht bereikt ziet ze een ballenbak. Bevindt ze zich in een oneindige ballenbak? Ze hoort zacht gejammer, draait haar hoofd om en ziet haar kindje, dat zich net buiten haar bereik bevindt. Ze ziet het donzige hoofdje langzaam onder de gekleurde ballen zakken terwijl ze zelf eindelijk lucht in haar longen krijgt. Ze roept en probeert vertwijfeld haar kind te bereiken, maar dat lukt niet. Ze zit vast. Het is alsof ze in een bankschroef zit. De ballen sluiten als nat zand rond haar lichaam. Was dit hoe mijn moeder zich voelde? denkt ze, terwijl ze het kleine meisje in de ballenbak getrokken ziet worden door de kracht waartegen ze daarnet zelf heeft gevochten. Ze ziet hoe haar ongeboren dochter wordt opgeslokt door de ballen en in de diepte verdwijnt. Een gebreid, lichtgeel sokje dat van het babyvoetje is gegleden blijft nog

even op een rode bal liggen, waarna dat ook in de diepte verdwijnt.

Machteloos.

Waarom ben ik zo machteloos?

Olivia's mobiele telefoon ging hardnekkig over en haalde haar uit de nachtmerrie. Ze was doornat van het zweet. Voordat het display zwart werd zag ze dat het Mette Olsäter was.

Ze ging rechtop in bed zitten. De droom die ze had gehad kwam telkens in verschillende vormen terug. Het kind dat ze niet kon redden. Haar kind, dat na tien weken had besloten om haar lichaam te verlaten. Het was moeilijk geweest. Nadat ze was bijgekomen van haar verbazing over de zwangerschap en haar angst om een beslissing te nemen, was Olivia gelukkig geweest omdat ze een kind verwachtte, euforisch bijna.

Vervolgens kwam de bloeding. De miskraam. Jamie was bij haar in het ziekenhuis geweest, had haar vastgehouden en getroost. Ze hadden hun verdriet gedeeld.

Na de miskraam waren ze elkaar een tijdlang blijven vasthouden. Ze hadden tenslotte de beslissing genomen om samen ouders te worden, ook al waren ze beiden net zo overrompeld door de zwangerschap geweest. Dat was echter ook het enige wat hen verbond, gevoelsmatig hadden ze elkaar jaren geleden al losgelaten. De kleine opleving die was geëindigd in een bevruchting was alleen een acute behoefte aan nabijheid geweest. Nu hadden ze af en toe contact via sms en moest Olivia in haar eentje met haar nachtmerries worstelen.

Ze draaide haar klamme kussen langzaam om. Wat ging er in vredesnaam in haar onderbewustzijn om? Een ballenbak?

Ze pakte de mobiel waarop Mette haar had gebeld. Ze had er twee en dit was haar werkmobiel, een oud model. Het was acht uur 's ochtends en het was zaterdag. Een vrije dag. Als Mette haar dan op haar werktelefoon belde, wilde ze haar niet uitnodigen om in het gezellige huis in Kummelnäs te komen eten.

'Eindelijk,' zei Mette.

Olivia kon aan haar schelle stem die bijna brak horen dat haar adrenalinepeil huizenhoog was. Dat was ongebruikelijk. Mette wond zich nooit nodeloos op. Denk aan je bloeddruk, wilde ze zeggen, maar ze wist dat Mette daar alleen geïrriteerd over zou worden. Ze haatte het als mensen haar vertelden dat ze haar gezondheid in acht moest nemen.

'Wat is er?' vroeg Olivia.

‘Heb je het niet gezien?’

‘Nee.’ Olivia wilde haar er niet op wijzen dat normale mensen graag uitsliepen als ze vrij waren.

‘Een autobom in Täby. Malin Brovall, weet je wie dat is?’

‘De officier van justitie?’

‘Ja. Ze zou met haar gezin naar de bergen gaan. Hun auto explodeerde vanochtend vroeg op de oprit. Het kan om een terreurdaad gaan. Je moet onmiddellijk hiernaartoe komen.’

‘Ik kom eraan.’

Olivia verbrak de verbinding, sloeg het dekbed van zich af en had daar meteen spijt van. Het was ijskoud, absoluut ijskoud in het appartement. Dat besepte ze nu pas. Haar donzen dekbed en de nachtmerrie hadden haar vannacht warm gehouden. Ze liep naar de radiator en voelde eraan, die was lauw, ze moest eraan denken om contact op te nemen met de beheerder van het pand. Een blik op de thermometer die achter het raam hing maakte haar duidelijk dat het negentien graden onder nul was. Olivia keek naar buiten. De hemel boven Söder was grijs en er vielen grote, zware sneeuwvlokken uit.

Ik haat de kou en de duisternis heel erg, dacht Olivia, waarna ze huiverend naar de badkamer liep.

Een autobom?

Olivia's haar was nog nat toen ze het portiek aan de Högalidsgatan uit liep, wat met het oog op de temperatuur niet zo slim was. Ze trok de capuchon van haar jack over haar hoofd, stopte haar handen in haar zakken en wapende zich tegen de ijskoude wind door haar hoofd te buigen en strak naar haar zwarte Dr. Martens-schoenen te kijken, die weggleden in de sneeuw op de stoep.

Haar haarpunten waren al verstijfd tot ijs toen ze de bushalte aan de Långholmsgatan had bereikt. Er reden geen auto's door de straten, alleen een sneeuwschuiver die sneeuw van het trottoir veegde. Ze moest opzingspringen om niet omvergereden te worden toen hij passeerde. In de verte zag ze dat er een bus tegen de leuning van de Västerbrug was gegleden. Alle lampen van de bus knipperden. Ze besepte dat het geen goede dag was om met de bus te gaan en besloot in plaats daarvan de metro te nemen.

Toen ze uiteindelijk de gangen van de Nationale Operatieve Afdeling, de NOA, in liep, kon ze bijna voelen hoe de muren vibreerden van de

activiteit. Iedereen liep op zijn tenen en ze moest meerdere keren opzijstappen om niet in botsing te komen met collega's die zich door de gangen haastten. Uiteindelijk bereikte ze Mettes deur. Die stond half open en Olivia hoorde dat de televisie aanstond.

Ze klopte zachtjes aan.

'Ja?'

Olivia liep het kantoor in. Mette stond samen met Bosse Thyrén naar de televisie aan de muur te kijken. Ze hadden beiden verward haar en rode wangen van opwinding. Als Olivia niet beter had geweten, zou ze zich generen omdat ze misschien iets intiems had onderbroken.

Dat was echter niet zo.

Mette en Bosse waren twee collega's die, net als zij, veel te vroeg op een zaterdagochtend naar het werk waren geroepen, met het verschil dat zij waarschijnlijk niet hadden gedoucht om zo snel mogelijk aanwezig te zijn. Op het televisiescherm praatte een eenzame verslaggever die in de sneeuwstorm voor de politieversperringen bij de woning van het gezin Brovall in Täby stond. Op de achtergrond was de uitgebrande auto te zien, waar koortsachtige politieactiviteit heerste. De verslaggever interviewde een woordvoester van de politie die geen concrete informatie over de gebeurtenis gaf. Ze verwees naar een persconferentie die op dit moment werd voorbereid.

Mette zette het geluid van de televisie zachter en draaide zich naar Olivia om. 'Je hebt de tijd genomen. De bespreking begint over tien minuten.'

Lisa Hedqvist kwam binnen op het moment dat Mette de zin beëindigde. Ze knikte even naar Olivia voordat ze zich tot Mette richtte. 'Ik denk dat iedereen er nu is.'

'Mooi. Heb je ervoor gezorgd dat de laptop en het scherm werken?'

'Yep.'

Mette streek haar warrige kroeshaar glad en trok haar overhemdblouse over haar buik naar beneden om er zo netjes mogelijk uit te zien. Ze was de blik waarmee haar geliefde echtgenoot Mårten vanochtend naar haar had gekeken, voordat ze zich naar de wachtende auto haastte, al vergeten. Haar pensioen zou nog een tijdje moeten wachten. Als ze nodig was, dan was dat zo. Officier van justitie Malin Brovall en haar gezin waren exact twee uur en zevenentwintig minuten geleden de lucht in gevlogen.

Mette was er klaar voor om uit te zoeken waarom dat was gebeurd.

Het geroezemoes in de overvolle ruimte verstomde snel toen Mette samen met haar kerngroep binnenkwam. In de zaal bevonden zich meerdere van de beste onderzoekers die de NOA te bieden had, plus een aantal specialisten op diverse gebieden. De twee geüniformeerde politieagenten die als eerste ter plaatse waren geweest waren eveneens aanwezig. Het waren een man en een vrouw die uitgeput leken na wat ze hadden meegemaakt. Beiden hadden roet op hun gezicht en kleren. Mette richtte zich als eerste tot hen en vroeg hun om verslag van de gebeurtenis te doen.

De vrouw, agent Göransson, nam het woord. Ze hadden in een surveillancewagen door het centrum van Täby gereden om een inbraakmelding te controleren toen ze om 7.18 uur het bericht binnenkregen. Een buurvrouw van het gezin Brovall was wakker geworden door de explosie en had alarm geslagen. Tijdens het gesprek met de alarmcentrale bleek dat het ging om een auto die op de garageoprit van het gezin Brovall aan de Furuvägen in Gribbbylund was geëxplodeerd. De politie arriveerde na zeven minuten en even later waren ook de brandweer en een ambulance ter plaatse. Ze troffen een gruwelijk beeld aan. De auto brandde nog steeds. De geschokte buurvrouw die alarm had geslagen was in haar badjas naar buiten gerend om te zien of ze iets kon doen. Toen de politie arriveerde zat ze een stukje bij de auto vandaan in de sneeuw heen en weer te wiegen met Malin Brovalls hoofd op haar schoot. Ze zat onder het bloed en was onderkoeld. Een oudere man liep met een hondje in zijn armen huilend over het trottoir heen en weer. Andere burens waren ook uit hun woningen gekomen en hadden geprobeerd het vuur te doven.

Het was echter te laat geweest.

‘Kaj Brovall zat blijkbaar achter het stuur,’ vertelde Göransson. ‘Hij was in stukken gereten en was onmiddellijk dood. Dochter Ida zat naast hem op de passagiersstoel en was waarschijnlijk ook meteen dood, maar haar lichaam was iets meer intact. Malin Brovall vertoonde zwakke tekenen van leven en is met spoed naar Danderyd gebracht. Net als de geschokte buurman die niet goed meer kon horen.’

‘Dus Malin Brovall bevond zich buiten de auto toen die explodeerde?’ constateerde Mette.

‘Ja, of ze was bezig in te stappen. Naar de sporen in de sneeuw te oordelen heeft de geschokte buurvrouw Malin Brovall een stuk bij de auto vandaan gesleept om haar van de vlammen te redden.’

Mette startte de laptop op en op het scherm, dat achter haar hing, verscheen een dramatische foto van de plaats delict. ‘Zijn dit de foto’s die jullie op de plaats delict gemaakt hebben?’ vroeg ze.

‘Ja. Ze zijn genomen nadat Malin Brovall en de buurman weggevoerd waren.’

‘Was de plek nog niet afgezet?’

‘Dat is meteen daarna gebeurd.’

De agent keek naar haar collega, die knikte. ‘Inderdaad, de versperingen zijn geplaatst toen we de acute situatie onder controle hadden,’ vulde hij aan.

‘Dus vrij veel mensen konden bij de auto komen?’ vroeg Mette.

‘Ja, de plaats delict is flink besmet, zowel door de hulpdiensten als door de bureu. En door de sneeuw natuurlijk. De technische recherche arriveerde toen wij nog aanwezig waren.’

De politieagenten uit Täby werden nog een tijdlang ondervraagd door Mette en haar collega’s, waarna ze toestemming kregen om de zaal te verlaten en konden herstellen van de traumatische ervaring. Ze hadden zich uitstekend geweerd, dacht Mette, zowel op de plaats delict als tijdens hun verslag.

‘Nu begint ons werk,’ constateerde ze nadat ze waren vertrokken. ‘Alle ogen zijn op ons gericht en we moeten uitermate effectief te werk gaan. Ik heb een aantal onderzoeksteams samengesteld.’ Mette drukte weer op een toets op de laptop en er verschenen zes teams, van A tot F, op het grote scherm achter haar.

‘Zoals jullie weten was Malin Brovall officier van justitie. De afgelopen tijd deed ze onderzoek naar een verdachte terreurcel die bestond uit een aantal geradicaliseerde jongemannen die de SÄPO, de Zweedse veiligheidsdienst, al langere tijd in het vizier heeft. Ik heb al het materiaal van dat onderzoek opgevraagd. Wat we tot nu toe weten is dat Malin Brovall vannacht een dreigmail heeft ontvangen die ze vanochtend vroeg naar haar chef doorgestuurd heeft. Het is nog niet duidelijk van wie de mail afkomstig is, maar met het oog op haar onderzoek kan het met de terreurcel te maken hebben. Vandaar dat team A zo groot is, dat concentreert zich namelijk op het hoofdspoor, de link met de terreurcel. Tegelijkertijd moeten we breed en onbevooroordeeld werken. Elke steen moet omgedraaid worden.’

Mette vertelde waar de verschillende teams zich op moesten concen-

treren. Olivia zag dat Lisa en zij samen in team F zaten. Ze waren maar met zijn tweeën.

Ze keek even naar Lisa, die haar blik voelde en haar schouders gelaten ophaalde. Geen van beiden begreep waarom ze uit het oog van de orkaan waren gehaald.

Op hetzelfde moment richtte Mette zich tot hen. ‘Dat was team E. Ik wil van de gelegenheid gebruikmaken om te benadrukken dat de teamindeling en de weinig originele namen geen waardebeoordeling of rangorde bevatten. Het was nogal een haastklus. Ik hoop dat jullie daar begrip voor hebben.’

Mettes ogen keken uitdagend in die van Olivia. Ze registreert alles, dacht Olivia, zelfs wat anderen denken. Ze knikte kort naar Mette om aan te geven dat ze het begreep.

‘Het laatste team is F. Dat bestaat uit Olivia Rönning en Lisa Hedqvist. Ik wil dat jullie onbevooroordeeld aan het werk gaan. Controleer andere mogelijkheden en invalshoeken, neem oude zaken door waaraan Malin Brovall gewerkt heeft, enzovoort. Ben ik duidelijk?’

Lisa en Olivia knikten allebei.

‘Mooi,’ zei Mette. ‘Elk team heeft een teamleider die verslag aan mij uitbrengt. We houden dagelijks om negen uur ’s morgens en om drie uur ’s middags een bespreking en ik wil dat jullie voor die bijeenkomsten jullie privémobieltjes in de kast bij de deur achterlaten. We gebruiken alleen onze werktelefoons. Niets mag uit deze kamer lekken. Absoluut niets. Ik onderhoud samen met de teamchef van groep A, Bosse Thyrén, de contacten met de SÄPO.’

Mette keek op haar zwarte horloge. ‘Over vijf minuten begint de persconferentie. Jullie kunnen meekijken op het grote scherm. Na afloop gaan Bosse, Ellinor en ik naar de plaats delict. We zien elkaar om drie uur terug. Bedankt!’

Mette zette de pagina met de teamindeling uit. Het geroezemoes in de zaal nam toe. Lisa liep naar de laptop om de zender waarop de persconferentie werd uitgezonden op het scherm te krijgen. Op het moment dat Olivia naar haar toe liep om haar te helpen verscheen er een man in donkere kleding in de deuropening. Hij gebaarde dat Mette naar hem toe moest komen. Ze keek over haar schouder voordat ze samen de gang in liepen. Olivia keek hen na en draaide zich vervolgens naar Lisa. ‘Wie was dat?’

‘Geen idee.’

‘De sÄPO,’ fluisterde Bosse, die naast hen was komen staan. Hij glimlachte. ‘En ik heb haar niet omgekocht zodat ik in team A geplaatst zou worden,’ ging hij verder.

‘Niet?’ Lisa glimlachte terug. Op dat moment kwam Mette de kamer weer in. Zonder de sÄPO. Dat was een snelle bespreking, dacht Olivia. Ze vond dat Mette er een beetje neerslachtig uitzag. Veel later zou ze pas begrijpen waarom dat was.

Mette schraapte haar keel om de aandacht te krijgen. ‘Ik moet nogmaals jullie aandacht vragen.’ Ze bestudeerde haar handen, die ze verstrengeld voor zich hield, even voordat ze opkeek en een aanloop leek te nemen. ‘Ik moet jullie helaas mededelen dat Malin Brovall ook aan haar verwondingen overleden is.’ Vervolgens keek Mette weer naar de grond.

*

De man had een gevlekt stuk stof in zijn hand, zijn televisie stond in de boekenkast en hij keek naar het scherm terwijl hij tegelijkertijd een penseel aan het stuk stof afstreek. Er werd een persconferentie over een autobom in Täby uitgezonden. Toen hij klaar was met het penseel zette hij de televisie uit, pakte een potlood en opende een dagboekje dat voor hem op tafel lag. Op een lege pagina schreef hij in een bijzonder mooi handschrift: *Malin Brovall is omgekomen bij een bomexplosie.*

Hij schreef nog een zin op, waarna hij naar het atelier ging en de tl-buis aan het plafond aandeed. Hij voelde zijn hoofdpijn toenemen, binnenkort zou hij klaar zijn. Hij controleerde of de verftubes er lagen: drie zwarte, een blauwe en vier okergele.

Malin Brovall?

Hij zag het gezicht van zijn moeder voor zich, de tranen op haar wangen terwijl ze probeerde op een mariakaakje te kauwen. *Niets gaat voorbij,* zei ze.

Hij keek naar het penseel in zijn hand. Haar ribben, dacht hij en hij kneep wat okergele verf uit de tube. ‘Niets gaat voorbij.’

*

De leden van team A hadden een kop koffie gehaald en waren in hun kantoor tegenover elkaar gaan zitten. Dat bevatte niet veel meer dan

twee bureaus en een bijna lege berkenhouten boekenkast. De gezelligheidsfactor was niet bijzonder hoog, maar ze waren hier niet voor de gezelligheid. Achter het raam sneeuwde het nog steeds hevig, in de kamer heerste minder activiteit dan bij de andere teams. Ze wachtten op het materiaal dat ze als eerste wilden doornemen, Malin Brovalls oude zaken.

Olivia keek naar Lisa, die in haar hete koffie blies. Ze waren opnieuw aan elkaar gekoppeld. Er was een tijd geweest waarin hun samenwerking niet helemaal probleemloos was verlopen, maar dat hadden ze achter zich gelaten. Tegenwoordig konden ze goed samenwerken. Ze gingen na het werk weliswaar niet met elkaar om en Olivia had Lisa niets over haar miskraam verteld, maar dat had ze op Jamie na aan niemand anders verteld.

Behalve aan Luna, de vrouw met wie Tom Stilton samenwoonde.

Luna had toestemming gekregen om het aan Tom te vertellen, maar daarmee hield het op. Zelfs haar moeder wist het niet. Ze had ervoor gekozen om het aan niemand te vertellen voordat de eerste drie maanden verstreken waren. Achteraf was dat een goede beslissing geweest. De miskraam was iets tussen Jamie en haar en ze hadden er samen verdriet over gehad. Voor de buitenwereld was Olivia na een paar dagen 'buikgriep' weer aan het werk gegaan. Met inbegrip van Lisa.

'Het voelt een beetje alsof we buitenspel staan,' Lisa zette haar beker koffie met het logo van de FBI op het bureau. Ze had hem gekregen van een collega die met terreurfinanciering werkte en was er gek op. Niemand mocht hem aanraken. Olivia had geen eigen beker, zelfs niet een met het logo van de politie Stockholm of de NOA. Ze had een oude beker van Mette in gebruik met de tekst DE LIEFSTE OMA TER WERELD, wat regelmatig opmerkingen veroorzaakte.

'We moeten ons er gewoon bij neerleggen,' antwoordde Olivia. 'Wie wil naar het bal op het kasteel als we hier kunnen zitten om afgedankte rechtszaken te bestuderen? Ik kies ervoor om te denken dat we uitverkoren zijn omdat wij het best zijn in creatief denken.'

Lisa glimlachte.

Ze had geleerd om haar collega op waarde te schatten en Olivia was veel volwassener geworden gedurende de jaren dat ze hadden samengewerkt. Lisa had begrepen dat Olivia een tijdje geleden een moeilijke periode had doorgemaakt en had vermoed wat de reden daarvoor was, maar had nooit iets gezegd. Olivia was integer en daar had Lisa respect

voor. Ze wist ook dat ze betrouwbaar was. Eigenlijk had ze alle eigenschappen die Lisa graag in een vriendin zag, maar ze waren geen vriendinnen, niet echt, ze waren collega's die uitstekend met elkaar overweg konden.

'Oké, laten we het zo dan maar zien,' zei ze. 'We zijn het speciaal uitverkoren onderzoeksteam met een hoofdletter F. Waar beginnen we?'

'Ik denk dat we het best in het heden kunnen beginnen en van daaruit terugwerken.' Olivia nam een slok koffie en voelde dat ze nog niet had ontbeten. De sterke koffie brandde in haar maag. 'Was er iets te eten in de bestuurskamer?' vroeg ze.

'Ik denk dat ze broodjes wilden regelen, zal ik gaan kijken of die er zijn?' Lisa stond op.

'Dat kan ik zelf doen,' antwoordde Olivia.

'Het is geen probleem,' antwoordde Lisa. Ze wees naar haar arm. 'Ik heb het nodig voor mijn stappenteller, dus ik doe het graag. Ik heb het gevoel dat we voorlopig veel stil zullen zitten.'

Lisa liep het kantoor uit en Olivia keek uit het raam. Het sneeuwde nog steeds. Ik moet op de een of andere manier tijd zien te maken om een extra radiator te kopen, dacht ze. De beheerder kan op zijn vroegst maandag komen en dan ben ik doodgevroren. Op dat moment piepte haar laptop. Ze had een groot aantal documenten in haar postvak binnengekregen. Ze klikte erop en begon ze te printen.

Lisa kwam terug met twee in plastic verpakte broodjes kaas en gaf er een aan Olivia. Nadat ze er een hap van had genomen besefte ze dat het brood niet bepaald vers was, maar ze zou het ermee moeten doen. 'Stel dat de daad niet tegen Malin Brovall maar tegen haar man was gericht?' zei ze met een volle mond.

'Hij was accountant. Worden accountants op die manier vermoord?' vroeg Lisa. Ze haalde met een van walging vertrokken gezicht een verlept slablad van haar broodje.

'Misschien wel. Als je bijvoorbeeld teleurgesteld bent over de jaarrekening of je met illegale transacties beziggehouden hebt. We moeten hem ook natrekken.'

'Absoluut. En Ida, de dochter.'

'Hoe oud was ze?'

'Zestien.'

Olivia wees naar de printer, die pagina na pagina uitspuugde. 'Maar we beginnen met die stapel door te worstelen.'

‘Ik denk dat ik met de bewaker begin,’ antwoordde Lisa.

‘Oké. Waarom dat?’

‘Hij is vannacht vlak bij de woning van de Brovalls geweest. Weet jij voor welk beveiligingsbedrijf hij werkt?’

‘Nee.’

Lisa belde de geüniformeerde politie en kreeg de naam: Stockholms Beveiligingsbedrijf. Ze belde en hoorde dat Bengt Näs volgens het werkrooster nachtdienst had gehad. Toen ze Näs zelf te pakken kreeg bleek echter dat hij de afgelopen nacht niet had gewerkt.

‘Wie was het dan?’

‘Dat was Anders.’

‘Anders wie?’

‘Grytman. We hebben van dienst geruild.’

‘O ja? Waarom dat?’

‘Hij moest voor mijn zoon zorgen. Hij heeft de bof en mijn vrouw had nachtdienst in het Söder-ziekenhuis.’

‘Ik begrijp het. Heb je een telefoonnummer voor me waarop ik Grytman kan bereiken?’

Näs gaf haar het nummer en een paar minuten later kreeg Lisa Anders Grytman aan de lijn.

‘Klopt het dat je vannacht met Bengt Näs van dienst geruild hebt?’ vroeg ze.

‘Ja.’

‘Waarom was dat?’

‘Ik probeer extra diensten te draaien omdat ik wat financiële zorgen heb. Bengt stond zijn dienst aan me af,’ legde Anders uit.

‘Was hij niet thuis met een ziek kind?’

‘Nee. Hoezo?’

‘Wat voor financiële zorgen heb je?’ vroeg Lisa.

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Ligt het gevoelig?’

‘Nee. Ik heb gewoon wat speelschulden,’ zei Anders.

‘Oké. Bedankt, Anders. Als we meer vragen hebben nemen we contact met je op.’

Lisa verbrak de verbinding, draaide zich naar haar laptop, opende het strafregister en zocht naar Anders Grytman. Ze vond een vrijspraak vanwege een eenvoudige mishandeling in verband met een caféruzie. Uit de informatie bleek ook dat hij sporadische contacten met de Ban-

didos in Stockholm had en een woning in Pattaya in Thailand bezat.

Het is het waard om daar zorgvuldiger naar te kijken, dacht Lisa.

Toen Mette samen met Bosse en rechercheur Ellinor Valbom voor de woning van de Brovalls uit de auto stapte, vervloekte ze de schoenen die ze droeg. Vanwege de haast had ze vanochtend vroeg niet gekozen voor de gevoerde leren laarzen, maar had ze een paar lage schoenen aangetrokken om een paar seconden tijd te winnen.

Hoe had ze het in haar hoofd gehaald? Er was tenslotte minstens een halve meter sneeuw gevallen.

De autorit naar Täby was langzaam gegaan vanwege de situatie op de wegen. Overall stonden auto's die van de weg waren gegleden en de auto's die nog reden kropen met dertig kilometer per uur over de snelweg. Ze hadden dus voldoende tijd gehad om het een en ander door te nemen en hadden doorlopend informatie van de SÄPO gekregen, onder meer over een adres in Märsta waar een paar van de verdachte terroristen zich vermoedelijk gedurende een bepaalde periode hadden opgehouden. Mette had overlegd met haar superieuren om de woning door het landelijke arrestatieteam te laten bestormen, dat paraat stond.

Meerdere stijf bevroren verslaggevers en cameramensen klampten hen aan zodra Ellinor de auto had geparkeerd. Mette stuurde ze vriendelijk maar beslist weg. In de huidige situatie mocht de politie niet worden opgehitst door ijverige journalisten. Mette tilde het plastic afzetlint op en ze liepen onder de versperring van de plaats delict door.

De aanhoudende sneeuwval bemoeilijkte het werk voor de technisch rechercheurs en een aantal van hen was in de jacht op eventuele sporen begonnen met het smelten van de sneeuw rond de plaats delict. Een sisyfusarbeid, omdat er voortdurend nieuwe sneeuw viel. Zodra de brand was geblust, was er een provisorisch tentdak boven de auto geplaatst, maar het dak boog vanwege de sneeuw al zo ver door dat de constructie wankelde en men had net besloten om de auto zo snel mogelijk naar de Forensische Opsporing te brengen voor een nieuwe inspectie.

Mette keek naar de woning van de Brovalls.

Ze was hier jaren geleden een paar keer geweest voor een etentje. Malin en zij hadden in dezelfde leeskring gezeten, die had bestaan uit een aantal vrouwen die elkaar via het werk kenden en af en toe iets anders wilden lezen dan procesverslagen en juridische en politiedocumenten.

De leeskring had een paar jaar bestaan en behalve dat ze bekende en vergeten vrouwelijke auteurs hadden gelezen, was het een goede reden geweest om bij elkaar te komen en lekker te eten, wijn te drinken en te praten. Mette herinnerde zich dat Malin vooral enthousiast was geweest over de boeken van Joan Didion, maar ze was vergeten waarom de leeskring was gestopt. Waarschijnlijk tijdgebrek.

Nu vond er een ander soort activiteit in de woning plaats. Ellinor liep naar de agenten die het buurtonderzoek hadden gedaan om te informeren of ze waardevolle informatie hadden gekregen. Bosse baggerde door de sneeuw naar een technisch rechercheur die bij de uitgebrande auto stond en een stuk gereedschap gaf aan een man die eronder lag: alleen een paar grove schoenen staken onder het wrak uit.

‘Hebben jullie de bom gevonden?’ vroeg hij aan de schoenen.

‘Kleine resten ervan, het is helaas niet veel.’

‘Kun je zeggen wat voor soort bom het was?’ vroeg Bosse aan de man op de grond, die onder de auto vandaan kwam, opstond en de sneeuw van zijn kleding klopte.

Mette herkende hem meteen en liep naar hem toe. ‘Magnus! De juiste man op de juiste plek.’

‘Mevrouw Olsäter, dat is een tijd geleden,’ antwoordde Magnus. Hij glimlachte breed naar Mette.

Mevrouw? dacht Bosse. Niemand mag haar toch ongestraft mevrouw noemen?

Mette reageerde echter niet en glimlachte terug. ‘Wat zeg je ervan?’ vroeg ze. ‘Weet je al iets?’

‘Het was een bom met een flinke explosiekracht, maar over de soort kan ik nog niets zeggen.’

‘We hebben om drie uur een bespreking. Kun je daarbij zijn?’

‘Absoluut. Het is niet waarschijnlijk dat ik dan meer antwoorden heb, maar ik kan jullie vertellen wat we tot dat moment weten.’

‘Mooi.’

Ze liepen de woning in, waar de technisch rechercheurs koortsachtig aan het werk waren. Bosse nam meteen de leiding en informeerde wat er tot nu toe was gevonden, wat vrij weinig was. Met het oog op de mail waarvan ze al op de hoogte waren, waren de computers in het huis natuurlijk van groot belang. Ze hadden al een poging gedaan om ze op te starten, maar dat was mislukt, omdat daar specialisten voor nodig wa-

ren. Die waren er inmiddels mee bezig. Verder wees niets in de woning erop dat er voor de explosie iets had plaatsgevonden. Alles was schoon en netjes, behalve het bed van de dochter, dat niet was opgemaakt.

Mettes mobiel ging over en ze verdween buiten gehoorsafstand. Bosse zag dat ze haar rug rechtte en met haar hand gebaarde voordat ze ophing.

‘Wat was dat?’ vroeg hij.

‘Het arrestatieteam staat bij het adres in Märsta. Er vindt activiteit in het appartement plaats, dus ze gaan naar binnen. Ik denk trouwens dat het tijd is om terug te gaan.’

Toen het arrestatieteam het appartement aan de Rudvägen in Märsta binnenviel, troffen ze een eenzame, doodsbange vrouw aan die vertelde dat ze de schoonmaakster was en opdracht had gekregen om het appartement op te ruimen en schoon te maken vanwege een verhuizing. Een aantal matrassen op de vloer getuigde ervan dat er minstens vijf personen tegelijk hadden geslapen. Verder was het leeg. Het arrestatieteam verliet het appartement en maakte plaats voor de technisch rechercheurs.

*

Iedereen behalve Mette was om vijf voor drie aanwezig voor de bespreking. Er werd uitgebreid gediscussieerd over de mislukte actie toen bommenexpert Magnus Larsson de deur voor Mette openhield. Olivia keek naar de tamelijk kleine man met het blonde krullende haar en de open blik. Hij liep na Mette naar binnen, bleef staan en keek om zich heen.

Hij loopt de kamer in op een manier zoals alleen een man met een heel hoge dunk van zichzelf dat doet, dacht Olivia, maar hij ziet er goed uit. Ze keek naar Lisa om een blik met haar te wisselen over de aanwezigheid van de man, maar Lisa keek niet van haar papieren op.

‘Stilte graag,’ zei Mette.

Iedereen gehoorzaamde onmiddellijk.

‘Voordat we met de bespreking beginnen wil ik Magnus Larsson aan jullie voorstellen,’ zei ze. ‘De meest vooraanstaande explosievendeskundige van het land. Magnus zal verslag uitbrengen over de bevindingen van hem en zijn team met betrekking tot de bom en de gevolgde procedure.’

Dat deed Magnus op een manier die Olivia veel te simpel en langdurig vond. Hij praatte alsof hij voor een kleuterklas stond die nog nooit in de buurt van een plaats delict was geweest in plaats van voor de meest vooraanstaande politiemensen van het land.

Mansplaining, dacht ze.

Mannen hadden zolang ze zich kon herinneren vanzelfsprekendheden aan haar uitgelegd. Ze was op de politieacademie al gestopt met luisteren. Inmiddels had ze een goed ontwikkeld filter dat de dingen die het waard waren om op te nemen doorliet, meestal een fractie van wat er werd verteld, en de rest van de tijd hield ze zich in gedachten met belangrijker dingen bezig.

Toen Magnus eindelijk over de bom begon te praten deed hij dat onder voorbehoud. ‘We weten op dit moment nog niet precies om wat voor bom het gaat, daar hebben we meer tijd voor nodig, maar een gekwalificeerde gok is dat het om een vrij eenvoudige constructie met een flinke explosiekracht gaat. Een constructie die eenvoudig te vinden is op internet, bijvoorbeeld op Douchermann’s Chemistry Page.’

Magnus liet een website op het grote scherm zien, waarna hij een aantal bomfragmenten die bij de auto waren gevonden tevoorschijn haalde en verderging met zijn uiteenzetting.

Zijn verhaal duurde bijna vijftientwintig minuten, terwijl hij het belangrijkste in vijf minuten had kunnen vertellen. Toen hij klaar was keek hij tevreden naar zijn publiek alsof hij applaus verwachtte. Mette keek op de klok. Zij heeft waarschijnlijk ook geconstateerd dat er kostbare tijd verloren is gegaan, dacht Olivia.

‘Bedankt voor de waardevolle informatie, Magnus,’ zei ze. ‘En nu gaan we over naar het verslag van team A. Jullie weten inmiddels allemaal dat de actie in Märsta niet tot arrestaties heeft geleid. Op dit moment stellen we sporen veilig in het appartement.’

Bosse, lieve Bosse, die altijd kort van stof en direct was, wat Olivia heerlijk vond. Geen overbodige woorden. Hij vertelde dat ze acties planden op een paar andere adressen waar de verdachten zouden kunnen verblijven en dat aan een van die adressen prioriteit werd gegeven. Dat ze werkten vanuit de hypothese dat er elk moment een nieuwe aanval kon plaatsvinden. ‘De misdaad tegen de Brovalls kan een geïsoleerde gebeurtenis zijn,’ zei hij, ‘maar we gaan ervan uit dat die in het ergste geval door meer acties gevolgd worden.’

Hij liet ook een foto zien van een handschoen die onder de sneeuw

bij het autowrak was gevonden. ‘Dit is, zoals jullie zien, een herenhand-
schoen. Hij kan van Kaj Brovall zijn, maar als we geluk hebben is dat
niet zo. We hebben hem naar het Nationaal Forensisch Centrum, het
NFC, gestuurd.’ Daarna volgden de andere teams, die vertelden dat ze
bezig waren om de telefoongesprekken en de computers van het gezin
Brovall te controleren. Olivia keek naar Lisa, die nog steeds naar haar
papieren keek. *Neemt ze een powernap met open ogen? Of mediteert ze?*

Lisa kwam bij haar positieven toen Mette de bijeenkomst met een
paar bemoedigende woorden sloot. Toen ze de zaal uit liepen vroeg
Olivia: ‘Ken jij die Magnus Larsson?’

‘Waarom denk je dat?’ Lisa’s antwoord kwam razendsnel en verried
dat Olivia de vraag terecht had gesteld.

‘Ik vroeg het me gewoon af,’ antwoordde ze.

Lisa liep naar hun gemeenschappelijke kantoor zonder antwoord te
geven.

Om negen uur ’s avonds ging Olivia na een lange en intensieve dag
eindelijk naar huis. Het sneeuwde niet meer, maar het was nog steeds
flink koud toen ze het politiebureau verliet. Ze ademde de droge vries-
lucht in, trok de wanten aan die ze van Lisa had geleend en besloot om
naar huis te lopen. Ze voelde dat ze beweging en frisse lucht nodig had
nadat ze de hele dag binnen had gezeten.

Dus trotseerde ze de kou en begon in een snel tempo van Kungs-
holmen naar Söder te lopen. De verse sneeuw kraakte onder haar
schoenen en jeugdherinneringen aan langlaufen, een picknick met een
thermoskan warme chocolademelk op het meer van Tynningö en haar
vader die een sinaasappel voor haar pelde en haar bochten leerde ma-
ken doken in haar hoofd op.

Op de Västerbrug stond een gure wind en ze moest de capuchon
van haar jack vasthouden zodat die niet van haar hoofd waaide. Ze
bleef even staan en keek uit over de Riddarfjärden en de stad, die was
bedekt met witte, krakende, fonkelende sneeuw. Ze haatte de winter en
de kou, maar moest toegeven dat het mooi was als de sneeuw een kans
kreeg om te blijven liggen, ook al beet de wind in haar wangen.

De radiator!

Ze had geen radiator geregeld en nu was het te laat. Het zou opnieuw
een ijskoude nacht worden.

Terwijl ze het laatste stuk over de brug liep dacht ze aan Luna’s aak.

Luna had een heleboel radiatoren die ze in de hutten kon neerzetten als dat nodig was. Luna en Tom waren er niet, tot Olivia's grote verdriet. Ze waren bij Toms halfzus Aditi in Thailand en Olivia had geen idee wanneer ze van plan waren naar huis te komen. Ze miste het dat ze niet naar hen toe kon gaan als ze zich eenzaam voelde in haar tweekamer-appartement in de Högalidsgatan.

Misschien zou ze dat nooit meer kunnen doen.

Luna had de aak aan niemand minder dan Minken verhuurd. Olivia snapte niet hoe ze dat had gedurfd. De voormalige verklikker en evenwichtskunstenaar was tenslotte niet de betrouwbaarste uit hun kenniskring, integendeel. Minken was een van de laatsten die ze haar appartement zou toevertrouwen, maar blijkbaar dacht Luna dat hij het zou aankunnen om in haar afwezigheid voor de aak te zorgen.

Olivia besloot om af te slaan naar Söder Mälarstrand en Långholmen om langs de aak te gaan en voor Luna te controleren of Minken zijn taak aankon en tegelijkertijd te vragen of ze een radiator kon lenen.

Toen ze de kade op liep en de aak Sara la Kali van een afstand zag liggen schrok ze. In de besneeuwde duisternis zag hij eruit als een ruimteschip. Uit alle kleine ramen aan de zijkanten scheen een krachtig, enigszins paarsig licht. Olivia wist dat het licht afkomstig was van kweeklampen. Ze was aanwezig geweest bij een aantal invallen in wietkwekerijen en twijfelde geen moment. Het buitenaardse licht werd veroorzaakt door kweeklampen. Teelde hij wiet op Luna's aak? Of was hij een solarium begonnen? Niets was onmogelijk als het om Minken ging.

Ze aarzelde.

Ze kon niet naar binnen gaan, constateren dat Minken een strafbaar feit pleegde en dan geen aangifte doen.

Olivia kwam dichterbij en zag dat de sneeuw bij de ladder en op de aak netjes was geruimd, wat haar verbaasde. Ze kon zich Minken niet met een sneeuwschuiver voorstellen. Ze werd langzamerhand nieuwsgierig en probeerde door de kleine ronde patrijspoorten naar binnen te kijken. Die waren echter te klein en het licht was zo krachtig dat ze niet kon zien wat er binnen gebeurde. Ze besloot aan boord te gaan en aan te kloppen. Als Minken zich bezighield met het illegaal telen van wiet, had Luna het recht om dat te weten.

En Tom.

'Ja?'

Minkens stem klonk zwak toen Olivia aanklopte.

‘Ik ben het, Olivia, mag ik binnenkomen?’

Ze voelde aan de deur, die op slot was. Even later hoorde ze voetstappen en werd de deur geopend. Niet door Minken, maar door een vrouw die tussen de vijfendertig en veertig was. Olivia voelde zich overrompeld. De vrouw was knap, lang, blond, weelderig, en had mooie volle lippen.

‘Hallo,’ zei Olivia.

De vrouw stak haar hand uit. ‘Hallo, ik ben Bettan.’

‘Olivia.’

Olivia pakte haar hand en schudde die. Bettans handdruk was vastberaden en stevig, en Olivia zette iets meer kracht dan anders om te tonen dat ze niet voor haar onderdeed. Bettan glimlachte. Haar ogen hadden een energieke en enigszins geamuseerde blik.

‘Is Minken hier, ik dacht dat...’

‘Natuurlijk is hij hier,’ zei Bettan. ‘Kom binnen.’

Olivia volgde Bettan de trap af en bleef verbijsterd staan. De salon baadde in paars licht en midden in de salon zat de huurder van de aak in hoogsteigen persoon.

Leif ‘Minken’ Minqvist.

Hij zag er bijzonder goed uit, bijna in topvorm, droeg een ouderwets geel kostuum met brede revers en had zijn haar naar achteren gekamd. De tengere man straalde overmoed uit. Ooit had zijn neus een rechtstreekse aansluiting met een pijplijn uit Colombia gehad, maar nu had hij duidelijk andere interesses.

Dat was niet het enige wat Olivia opviel, ze merkte ook hoe warm en aangenaam het ondanks de kou was. Heel anders dan in haar appartement. Bovendien was het bijzonder netjes en schoon in de salon en behalve Luna’s citroenboompje, dat uitstekend was verzorgd, stond de salon vol planten. Stekken, slaplantjes en kruiden werden gekweekt in statiegeldflessen, oude melkpakken en conservenblikken.

Olivia keek sprakeloos om zich heen.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Minken terwijl hij zijn armen spreidde. ‘Ik krijg het gevoel dat juffertje Zuurpruim een beetje verrast is.’

Bettan kwam voor Olivia staan. ‘Ga zitten, wil je iets drinken?’ vroeg ze. ‘We maken onze eigen muntthee.’

‘Graag.’

Olivia ging tegenover Minken zitten.

‘Schitterend, vind je niet?’ vroeg hij.

‘Inderdaad, maar wat is de bedoeling van dit alles?’

‘Verkopen natuurlijk,’ zei Minken, die op stoom kwam. ‘Aan kleine winkels en restaurants. Bettan heeft contacten binnen de luxe restaurantbranche. Daar weten ze groenten die op een aak in de binnenstad zijn gekweekt te waarderen. We hebben ook een eigen slogan: “Plaatselijk gekweekt, van Sara la Kali. Dichterbij komt het niet.” Je hebt geen idee wat de mensen willen ophoesten als het gaat om wat ze in hun mond stoppen, daar zit tegenwoordig meer geld in dan in wiet.’

Minken lachte en Olivia glimlachte naar hem. Wat ze zag was absoluut indrukwekkend.

‘Ga mee,’ zei Bettan tegen Olivia. ‘Ik zal je een rondleiding geven. Leif, let jij intussen op het theewater.’

‘Natuurlijk, schatje.’

Leif, dacht Olivia terwijl ze Bettan volgde, de merkwaardige verschijning die Minkens leven veranderd leek te hebben. ‘Sorry dat ik het vraag,’ zei Olivia. ‘Maar woon jij hier ook? Dat wist ik helemaal niet.’

‘Ja, ik heb mijn driekamerflat in Hägersten een paar maanden geleden onderverhuurd en ben hier komen wonen. Nadat we elkaar ontmoet hadden zijn we meteen gaan samenwonen. Het ging allemaal heel snel.’

En nu wonen deze twee ufo’s samen in een ruimteschip, dacht Olivia.

‘Waar hebben jullie elkaar ontmoet?’

‘Op een bijeenkomst voor ondernemers.’

‘O ja? Wat deed Minken, sorry, ik bedoel Leif, daar?’

‘Hij verkocht karaokeapparatuur. Hij is heel handig op technisch gebied.’

Is dat zo? dacht Olivia. Daar had ze nooit iets van gemerkt.

‘Tja, daarna ging het vanzelf,’ zei Bettan met een lachje. ‘Ik viel meteen voor hem, maar niemand is natuurlijk bestand tegen zijn waanzinnige charme.’

Jazeker, dacht Olivia, dat is wel zo, maar smaken verschillen duidelijk en dat is maar goed ook. Er is blijkbaar hoop voor iedereen.

Bettan opende de deuren van de hutten een voor een, overal werden planten gekweekt, zowel verticaal als horizontaal, en allemaal waren ze even goed verzorgd.

‘We kweken ze met behulp van hydrocultuur, dat is verschrikkelijk praktisch, omdat we niet hoeven te knoeien met aarde en zo. Leif is

zo goed met planten, maar hij heeft natuurlijk een hoveniersopleiding gevolgd.’

Hovenier, dat wist ik niet, dacht Olivia.

Ook dat niet.

Olivia verdacht Minken ervan dat zijn opleiding voornamelijk had bestaan uit het telen van wietplanten en eventueel de verzorging van de kamerplanten van zijn moeder.

‘Ik begrijp absoluut niet hoe hem dat allemaal gelukt is,’ zei Bettan. ‘Hij heeft zoveel fantastische dingen in zijn leven gedaan. Het is zo heerlijk dat hij me elke dag opnieuw weet te verrassen!’

‘Dat begrijp ik. Hoe komt het dat jullie hiermee begonnen zijn?’

‘Ik ben ondernemer. Ik heb jarenlang een eigen blog gehad, Bettans Botox Blog. Misschien ken je die?’

‘Eigenlijk niet.’

‘Ik gaf kleding- en make-upadviezen, je weet wel. Ik had honderd-duizend volgers. Daar verdiende ik veel advertentiegeld mee. Ik was ook bezig met het opzetten van mijn eigen merk met schoonheidsproducten, maar ik voelde dat ik een beetje genoeg van de branche begon te krijgen. Er zijn zoveel spelers die niet serieus zijn, iedere jonge beroemdheid heeft zijn eigen merk en de concurrentie is keihard, dus wilde ik iets proberen wat helemaal van deze tijd is. Lokaal geproduceerde groenten. En vervolgens kom ik een hovenier tegen! Snap je wat een geluk ik gehad heb?’

‘Absoluut,’ zei Olivia. Ze keek in Toms oude hut, zag lange rijen planten en vroeg zich af of hij het zou goedkeuren dat zijn matras was vervangen door een slabed.

‘Vind je het niet fantastisch?’ Bettan spreidde haar armen. ‘Ik ben begonnen om bestellingen via Facebook aan te nemen en heb mijn blog omgedoopt tot Bettans Biologische Tips, met een heleboel ideeën over het kweken van planten in een stedelijke omgeving.’

In een oogwenk van make-up naar planten kweken, dacht Olivia. Met Minken als deskundige. De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

‘Dames! De thee is klaar!’ riep Minken in de salon.

Olivia en Bettan gingen naar binnen. Minken had muntthee in Luna’s mooie mondgeblazen glazen geschonken. Bettan ging naast Minken zitten en hij omhelsde haar en gaf een kus op haar mond. Omdat ze een kop groter was dan hij moest hij zich flink uitrekken, maar het lukte.

‘Begrijp je wat een vangst ik gedaan heb?’ zei hij tegen Olivia. ‘Bettan

is mijn eigen uit de Himalaya gevallen sneeuwengel. Bovendien is ze een financieel genie.’

Bettan glimlachte liefdevol naar hem.

‘We overwegen zelfs om uit te breiden,’ zei ze. ‘Ik heb een oogje op een aantal ondergrondse ruimten die binnenkort misschien verhuurd gaan worden. Zodra dat gebeurt willen we toeslaan.’

Olivia begon te beseffen dat de vrouw die zich vroeger Bettan Botox noemde geen dom blondje, maar een bijzonder gedreven zakenvrouw was. Hoe ze voor Minken had kunnen vallen was een raadsel, maar blijkbaar waren ze heel verliefd.

Ze dronk van de warme, lekkere thee en keek naar Minken. ‘Ik wist niet dat je hovenier was,’ zei ze.

‘Er is zoveel wat je niet weet, meisje. Ik ben min of meer opgegroeid in een moestuin, mijn moeder had een broeikas en zo. Ik ben met een wortel in mijn oor geboren.’

Olivia wist dat het een leugen was. Hij was opgegroeid in Kärrtorp en zijn moeder had op zijn hoogst geraniums gehad, maar ze liet hem zijn gang gaan. Als je wilde omgaan met Minken moest je zijn ziekelijke neiging tot liegen voor lief nemen, dat had ze inmiddels geleerd.

‘Heb je nog iets van Tom en Luna gehoord?’ vroeg ze om te polsen of ze wisten dat Minken en Bettan de aak in een drijvende broeikas hadden veranderd.

‘Jazeker, ze lijken zich in het nirwana te bevinden en voelen zich daar als een vis in het water.’

‘Ik heb Luna een whatsappje met een foto gestuurd toen we de eerste bestelling naar Mathias Dahlgrens restaurant verzonden,’ vulde Bettan aan.

Het was alsof ze begreep waarom Olivia de vraag had gesteld.

‘Dit stuurde ze terug.’ Bettan pakte haar mobiel en liet een foto van Stilton in lotushouding zien. Olivia wist dat dit volledig in tegenspraak was met Stiltons karakter en ze lachte hardop toen ze hem zag. Ze was ervan overtuigd dat Luna de foto stiekem had gemaakt en gestuurd. Tom zou het niet prettig vinden als iemand hem zo zag.

‘Je ziet het, hij is een echte boeddha geworden. Alleen de dikke buik ontbreekt,’ zei Minken.

Daarna praatten ze nog een tijdje over de toekomstplannen van Minken en Bettan. Olivia voelde tot haar verbazing dat ze het naar haar zin had. Het was heel ontspannend om bij deze bijzondere wezens te

zitten en over het kweken van planten te praten. Het stond in absoluut contrast met de rest van haar dag, die vol weerzinwekkend uit elkaar gereten mensen was geweest. Het was bevrijdend om te lachen om Minkens uiteenzettingen over hoe hun bedrijfsconcept de ultieme financiële slag zou worden.

‘Binnenkort kan ik de muren met stapels bankbiljetten isoleren,’ zei hij.

‘De schotten,’ verbeterde Bettan hem.

‘De schotten?’

‘Je bent op een aak. Het zijn geen muren, maar schotten.’

‘Hoor je dat? Ze is net een wandelende encyclopedie. We zijn gewoon een verdomd goede combinatie.’

Daarna kuste hij Bettan, en Olivia vond het ontroerend om te zien hoe verliefd ze op elkaar waren.

Toen ze met een radiator onder haar arm naar huis baggerde was ze moe maar opgewekt. Er past dus echt op elk potje een dekseltje en hopelijk gold dat ook voor haar. Ze was blij dat ze had besloten om bij de aak langs te gaan, niet alleen vanwege de radiator maar ook omdat ze voelde dat ze dat vaker wilde doen. Bettan haalde het beste in Minken naar boven en dan was hij heel grappig om naar te luisteren, af en toe in elk geval.

Stel je voor wat een beetje liefde met mensen kan doen, dacht ze, terwijl ze haar donkere, koude appartement in liep. Ze deed de lamp in de hal aan, trok haar jas en schoenen uit en werd plotseling overweldigd door het contrast dat haar huis vertoonde met de warme aak vol planten. Ze zette de radiator tussen de slaapkamer en de zitkamer, zodat hij een beetje warmte in beide kamers kon geven en zette hem aan. Daarna ging ze op de bank zitten en opende Tinder.

Ze zag niets interessants.

Vervolgens keek ze op Instagram om te controleren of Lennie feestfoto's van Kopenhagen had geüpload. Dat had ze: foto's met lachende vriendinnen van vanavond. Olivia voelde een steek van jaloezie, ze maakte niet langer deel uit van Lennies leven en dat stak een beetje. Nadat Lennie en Erik hun relatie hadden beëindigd, was ze abrupt gestopt met haar rechtenstudie en was ze van Lund naar de Deense hoofdstad verhuisd om een opleiding tot goudsmid te gaan volgen. Ze had een nieuw leven met nieuwe vrienden en vriendinnen gekregen.

Olivia had dat niet en nu had ze Lennie ook niet meer. Ze zat in haar koude tweekamerappartement en de enige vrienden die ze had waren een afgedankte verklikker en zijn vriendin Bettan Botox.

Plotseling voelde ze zich heel eenzaam.